

Varuj se slabih tovaršij!

Balantov Jože je bil prav pameten mladenič, edini sin starišev, ki so bili precej premožni. Pa osoda je hotela, da mu je vzela nemila smert mater in hitro za materjo tudi očeta. Jože je ostal sam. —

Zelo žalosten po svojih ljubih stariših je hodil Jože sèm ter tja. Ko ga vidijo možjé tako okrog pohajati, tolažili so ga in dejali: „Ljubi Jože! Res ti je lahko težko po stariših, ali potolažen bodi; Bogu se je dopadlo in vzel je je k sebi. Zdaj ni drugače; poprimi se kmetije in lahko in pošteno bodeš živel.“ Jože je obljubil, da bo de storil tako, ali vendar je še malo odlašal. In glej! ti časi so bili zanj zelo nesrečni. S hudobnimi tovariši se je pajdašil, in ti so ga popolnoma zapeljali. Jože je hodil ž njimi po kerémah in jim plačeval pijačo; tovariši so mu pa peli in kratek čas delali.

Zopet ga opominja sosed in mu pravi: „Jože, ne hodi v slabe tovarišije, ki ti škodujejo na duši in telesu, pa te tudi gotovo v nesrečo pripeljejo. O kako se bodeš kesal in dejal boš sam pri sebi: „Zakaj nisem poslušal opominovanja svojega dobrega sosedu, ki me je tako lepo svaril.“ Ali Jože se za vse to nič ne briga; preveč se je že udal svojim hudobnim tovarišem. Vedno je hodil ž njimi, dajal jim je za vino in se ogibal dela. Nasledek vsega tega je bil žalosten, prišel je namreč ob vinograd, njive in slednjič še celó ob hišo.

Hitro ga zdaj zapusté vsi njegovi nekedanji tovariši, skrivajo se mu in smijajo v pest. Veseli dnevi pri rudečej kapljici spremenili so se v revščino. Jože ni imel niti dóma, niti novcev, niti obleke. Prav revno oblečen je hodil okrog in prešteval svoje zadnje belice. Slednjič mu še teh primanjka, in kaj mu je bilo storiti? Prijateljev ni dobil ne enega, k sosedovim se ni upal. Ves zapuščen je hodil v gozd korun peč, ako je bil tako srečen, da mu ga je kedó dal.

Otroci! ko bi videli zdaj tega nesrečnega mladeniča, gotovo bi se jokali nad njim. Ves raztergan in na pol bos se je potikal okolu, pa nikjer ga niso hotli sprejeti v hišo. —

Jesen je minula in prišla je zima. Zemlja je pomerznila, da je bila terda kakor skorja, in kmalu je pričelo snežiti. Nekega dné, ko je bil najhujši mraz, šel je Jože k svojemu sorodniku, da bi si izprosil kakov dar. Noč, mraz in spanec ga prehité, in moral je v snegu ostati. Drugo jutro našli so ga mertvega; zmrznil je revež.

Iz te žalostne dogodbe se lahko učiš, preljuba mladina, kako škodljive so slabe tovarišije. Ogibaj se jih, in poslušaj opominovanja modrih in skušenih ljudi.

F. Šetina.

Umór samega sebe.

(Resnična zgodba.)

Pred nekoliko leti sta šla na Gorenjskem v trojansko-berškej dolini dva grajščinska hlapca v gozd hoje sekat. Okoli poludné, ko je solnce najbolj pripekalo, vгляda eden izmed hlapcev, ki si je ravno znoj iz čela brisal, komaj za strelaj daleč od sebe mladega mačka, ki je berž ko ne iz bližnje vasi prišel v gozd na mišji lov. Maček je bil rujavo-síve dlake. Požrešni skópec, ki se